

sine peccato censura non incuratur, suspensio innocentis uti poena spectanda est.

Demum suspensio limitibus circumscripta, ex. gr. ad tres menses, ad annum etc.; cum censura suspensionis indefinite, id est sine limitatione temporis, plerumque feratur.

Praeter suspensiones eiusmodi alia est quae dicitur ex informata conscientia, quae ab Superiore fertur non revelata suspensionis causa, sed ex causis sibi notis neque praemissis monitionibus; atque exinde uti poena vindicativa spectanda est.

Potestas haec suspendendi ex informata conscientia concessa est Episcopis a Concilio Tridentino Sess. XXIV, Cap. 1 de Reform. his verbis: « Cum honestius ac tutius » sit subiecto, debitam praepositis » obedientiam impendendo in inferiori ministerio deservire, quam » cum praepositorum scandalo gra- » duum altiorum appetere dignitatem, ei, cui ascensus ad sacros » ordines a suo Praelato, ex qua » cumque causa, etiam ob occultum crimen, quomodolibet, etiam » extraiudicialiter, fuerit interdictus, aut qui a suis ordinibus » seu gradibus, vel dignitatibus ecclesiasticis fuerit suspensus, nulla » contra ipsius Praelati voluntatem » expressa licentia de se promovendi faciendo, aut ad priores ordines, gradus, dignitates sive honores restitutio suffragetur. »

De quaestionibus quae agitantur

circa suspensionem eiusmodi videantur Canonistae.

Nos ex Lucio Ferraris *ad hanc V. n. 25* exscribimus epistolam, quam S. Concilii Congregatio misit ad Venetum Nuntium, ut exinde et Ordinarii, et subditi sciant quid in eiusmodi re agere debeant.

« Quandoquidem experientia » compertum est reos criminum » plerumque ad evitandas poenas » et episcoporum correctiones, querelas et gravamina simulare. Huiusmodi itaque appellationes in posterum Amplitudo tua omnino reiici mandabit, nec ullam inhibitionem vigore appellationis relaxari permittet. Sed quoniam disciplina ecclesiastica ac stylo inductum est, ut iudex superior, quamvis appellationes proprie dictas eorum qui ab Ordinario suo extraiudicialiter et ex informata conscientia suspensi fuerint, recipere non possit, recursibus tamen aditum non praecludat, quo, salva iurisdictione episcopali ac disciplinae rigore caveatur, ne quis forte Episcopus potestate sua in subditos sibi ecclesiasticos abutatur; post haec Amplitudini tuae ac successoribus eiusmodi recursus excipere dumtaxat licet, servatis infrascriptis conditionibus atque cautelis.

» Primo. Namque non ita facile locum illis dabit, sed congrua adhibita ratione, et circumspectione, nec sane alias, quam cum vehemens suspicio subsit,

» quod ordinarius auctoritate sua » abusus sit, procedendo videlicet » modo praedicto ad suspensionis » poenam, sine gravi causa adversus » sacrorum canonum praescripta, » et in animae propriae perniciem.

» Secundo. Recursu quamvis admissis, suspensi in statu, quo erant, » permaneant; illoque pendente, » ordines, a quibus suspensi fuerint, » exercere nullatenus valeant.

» Tertio. Recursu ita admissis, » requiratur per literas eiusdem » suspensi Ordinarius, ut irrogatae » suspensionis causas aperire non » gravetur, addita etiam promissione de servando secreto, quatenus illud iustitia exigat, aut christiana charitas suadeat. »

Quibus et abusus potestatis ex parte Superiorum, et inobedientia ex parte subditorum arcentur.

APPENDIX XLII.

SUSPENSIONES LATAE SENTENTIAE SUMMO PONTIFICI RESERVATAE

De Suspensione lata in Capitula et Conventus Ecclesiarum et Monasteriorum qui Episcopos vel Praelatos admittunt, antequam exhibeant literas apostolicas.

Eiusmodi suspensio ita a Pio Papa IX fertur.

« Suspensionem ipso facto incur- » runt a suorum beneficiorum perceptione ad beneplacitum S. Sedis » Capitula et Conventus Ecclesiarum et Monasteriorum alique omnes, qui ad illarum seu illorum regimen et administrationem recipiunt Episcopos aliosve Praelatos de praedictis Ecclesiis seu Monasteriis apud eandem S. Sedem quovis modo provisos, antequam ipsi exhibuerint litteras » Apostolicas de sua promotione ».

Porro lata suspensione Pius Papa IX tum iura primatialia Romani Pontificis integra et imminuta servari voluit, tum cavere ne quis illegitimus in ecclesiastica officia gerenda sese intromitteret, tum ut subiecti

certum indicium haberent quo falsos et illegitimos a veris et legitimis pastoribus discernere.

Putandum tamen non est, eiusmodi legem eandem esse ac illam quae idem Pontifex Pius IX tulit in Const. *Romanus Pontifex* sub die 28 Augusti 1872, de qua nos breviter egimus in Commentariis nostris *Tom. 1, pag. 413*. Etenim in ea agitur de excommunicatione specialiter S. Sedi reservata, lata in Canonicos et Dignitates Ecclesiarum Cathedralium vacantium, qui audeant Ecclesiae administrationem concedere electo aut praesentato a potestate laica sub quocumque praetextu; et in electos ac praesentatos qui ultra, in eiusmodi administrationem sese ingerere praesumant. At in capite nostro agitur de sus-

pensione lata in Capitula et Conventus qui ad regimen Ecclesiarum et Monasteriorum recipiant provisos quidem ab ipsa Apostolica Sede, antequam tamen exhibeant literas apostolicas de sua promotione. Hinc non est idem casus. Privatio in super illa fructuum ecclesiasticorum Beneficiorum quorumcumque, aliorumque reddituum ecclesiasticorum per eos respective obtentorum de quibus in Const. *Romanus Pontifex* poena est, non suspensio proprie dicta, quae censura sit; quod etiam ex eo patere arbitramur, quia eiusmodi etiam maiori excommunicatione innodantur specialiter S. Sedi reservata.

Qua de causa suspensio praesens nihil cum illa commune habere dignoscitur.

Suspensio haec originem duxit ex Extravaganti *Iniunctae Nobis De Electione Cap. 1. inter communes*, qua Bonifacius VIII, inter cetera, sequentia decreverat. « Praesenti itaque perpetuo valitura Constitutione sancimus, ut Episcopi et alii Praelati Superiores, nec non Abbates, Priores, et ceteri Monasteriorum regimina exercentes, quocumque nomine censeantur, qui apud dictam Sedem (apostolicam) promoventur, aut confirmationis, consecrationis, vel benedictionis munus recipiunt, ad commissas eis Ecclesias et Monasteria absque dictae Sedis litteris huiusmodi, eorum promotionem, confirmationem, consecrationem, seu be-

» nedictionem continentibus accedere, vel honorum ecclesiasticorum administrationem accipere non praesumant; nullique eos absque dictarum litterarum ostensione recipiant, aut pareant, vel intendant. Quod si forsitan contra praesumptum fuerit, quod per Episcopos, Praelatos, Abbates, Priores, et alios Monasteriorum regimina exercentes praedictos medio tempore actum fuerit, irritum habeatur; nec quicquam interim iudem Episcopi, vel Praelati, Abbates, Priores vel regimina exercentes, de Ecclesiarum vel Monasteriorum proventibus percipiant earumdem. *Capitula vero et Conventus ecclesiarum et monasteriorum ipsorum et alii quicumque, ipsos absque huiusmodi dictae Sedis litteris recipientes, vel obediens eisdem, tamdiu sint a beneficiorum suorum perceptione suspensi, donec super hoc eiusdem Sedis gratiam meruerint obtinere.* Similiter quoque Episcopi, Praelati, Abbates, Priores et alii Monasteriorum regimina exercentes praedicti, solito fidelitatis et obedientiae iuramento non praestito. Illi etiam Pontifices, quos apud praedictam Sedem pallium contingat recipere absque litteris traditionis ipsius pallii nequaquam ab eadem discedant; discedentes vero (quousque eiusmodi iuramentum praestiterint, et litteras obtinuerint) nihil de ipsarum Ecclesiarum et Monasteriorum proven-

» tibus percipiant, et quidquid interim per eos, ut de aliis praedicitur, actum fuerit, viribus non subsistat. »

Ut quisque videt, hoc in Capitulo Episcopi, tum Abbates, tum reliqui Praelati a S. Sede provisus prohibentur sub suspensionis poena locorum, dignitatum, et officiorum administrationem assumere sine apostolicis litteris de munere eis concedito fidem facientibus; Capitula autem et Conventus Ecclesiarum atque Monasteriorum eos recipere, eisque debitam obedientiam praestare prohibentur ante apostolicarum litterarum exhibitionem de more faciendam, illata in eos suspensionis poena a perceptione beneficiorum suorum si legem transgressi fuerint.

Attamen suspensio in Episcopos, Abbates, ceterosque praelatos, qui a S. Sede quovis modo provisus audeant sine Apostolicis litteris dignitatum et officiorum sibi conceditorum administrationem assumere in Const. *Apostolicae Sedis* innovata non reperitur, neque in Const. *Romanus Pontifex*, ut videri posset, instaurata est: quamvis enim hac in Const. postquam Pius Papa IX Canonicos et Dignitates quae Episcopos ante exhibitionem litterarum apostolicarum recipiant *excommunicationis maioris, nec non privationis fructuum ecclesiasticorum beneficiorum quorumcumque, aliorumque reddituum ecclesiasticorum.... incurrendis poenis inno-*

dasset, et innodatos decrevisset, subdat: « in easdem poenas pariter reservatas ipso facto incurrunt nominati et praesentati ad vacantes ecclesias, qui earum curam, regimen et administrationem suscipere audent ex concessione et translatione a Dignitatibus et Canonicis, aliisque de quibus supra, in eos peractam »; tamen hoc in loco non agitur de Episcopis Abbatibus et praelatis a S. Sede provisus, sed de nominatis et praesentatis a Canonicis et laicis potestatibus, qui officiorum et dignitatum audeant administrationem assumere titulo provisoris, vel Vicarii generalis, quin S. Sedes antea de re instructa fuerit, ut Constitutionem legenti patebit.

Cum itaque casus in constitutione *Romanus Pontifex* propositus sit diversus, non est cum casu confundendus, de quo nunc agimus, cum praesertim etiam suspensio diversa sit, atque cit. Const. posterior sit Constitutioni *Apostolicae Sedis*.

At suspensio lata in Capitula et Conventus Ecclesiarum atque Monasteriorum qui audeant Episcopos aliosve praelatos quovis modo a S. Sede provisus, scilicet vel per nominationem, vel per confirmationem, aut benedictionem recipere ante Apostolicarum litterarum exhibitionem, integra manet tam extensione, quam reservatione; de ea consequenter nobis agendum est.

At 1. illa dirimenda est quaestio,

qua Commentatores quaerunt: an hoc in Capite Episcopus accipiendus sit consecratus, an vero satis sit ut electus vel confirmatus existat, quin adhuc consecrationem episcopalem acceperit.

Et quidem cl. Reatinus hunc in locum scribit (Comment. n. 178, Edit. 1880): *Porro Episcopos accipere debemus consecratos*: quam sententiam sequitur Conrado *Memoriale de censuris pag. 103*. Clariss. Piatius *Commentario in Constitutionem pag. 292* aliorum sententiam exponit quin suam pronuntiet. In hanc vero sententiam inducti sunt fortasse praestantissimi Suaresii auctoritate, qui secutus interpretandae legis odiosae seu poenalis regulam, affirmavit stricto sensu Episcopi nomine consecratum venire *De Censuris, disp. XXI, Sect. II, n. 69*. At cl. Scriptores de la Nouvelle Revue Théologique *Tom. XVII, pag. 172* Suaresii interpretationem repudiant, et amplectuntur potius Lucii Ferraris opinionem, qui in *Bibliotheca, Voc. Episcopus, Art. II, n. 38* ita distinguit: « Episcopi appellatione » venit tantum consecratus in con- » cernentibus exercitium et deco- » rem ordinis Episcopalis..... In » concernentibus autem iurisdictionem Episcopalem venit etiam electus, confirmatus vel provisorius » per Papam, quia cum haec committatur etiam electo confirmato... » ideo dispositio loquens de Episcopo verificatur etiam in electo

» confirmato, seu proviso, licet non » consecrato, ut notant Glossa in » Clément 1. Verb. *Episcopi*.... et » Fagnanus cum aliis ibi a se citatis. »

Cum itaque episcopalis potestas tantum ad ea quae ordinem episcopalem respiciunt, a Canonistis requiratur, non vero ad ea quae sunt iurisdictionis; atque Pius Papa IX suspensione affecerit eos qui recepturi forent Episcopum et Praelatum ad regimen et administrationem, dubitari non posse videtur quod de Episcopo etiam non consecrato lex sit intelligenda.

De cetero haec quaestio maximi momenti in re est. Si enim lex est de Episcopo consecrato, non consecratum recipientes suspensionem non incurrunt: secus si etiam de non consecrato lex sit intelligenda.

Ut itaque aliquid dicamus; ultro libenterque admittimus cum Reatino aliisque, in legibus poenalibus benigniorem esse interpretationem faciendam, earumque interpretationes emolliendas potius esse quam exasperandas; verum id accidere fatemur in iure dubio, cum scilicet non apparet quo sensu, strictiori scilicet vel latiori, verbum sit legis sumendum. At in nostra quaestione eiusmodi ius dubium esse non videtur. Etenim Legislator cum de Episcopis et Praelatis dicat: *apud eandem S. Sedem quovis modo provisos*, indicare videtur quoslibet provisionis modos, quibus viros

ecclesiasticos Sancta Sedes providere dignoscitur. Ergo ut loquitur Bonifacius VIII, *sive confirmationis; sive benedictionis, sive consecrationis munus recipiant*. At certum est iis in regnis, quorum reges vel praesides praesentandi vel nominandi potestatem habent, de qua re etiam in Const. *Romanus Pontifex* est sermo, Rom. Pontificem confirmare, si nihil obstat, factam electionem, qua mediante confirmatione, ad consecrationem, vel benedictionem, servatis servandis, proceditur. Cum autem hi Episcopi ita electi et praesentati, si in longinquis et extra Europam praesertim degant regionibus, non semper Romam pergant consecrationem episcopalem accepturi, sed a proprio Metropolitano eam recipiant, vel ab alio Episcopo, postquam a S. Sede electio confirmata fuerit; atque de cetero cum negari non possit quod Episcopus electus et confirmatus iurisdictionem habeat in Dioecesi sibi assignata, (1) hic profecto, quamvis nondum consecratus, administrationem suae Dioecesis ante consecrationem gerere poterit. Necessarium ergo non est, ut episcopus sit consecratus.

Id vero melius patet ex Con-

cilio Tridentino *Sess. VII De Ref. Cap. IX, et Sess. XXIII De Reform. Cap. 2*, quo haec de Episcopi consecratione statuuntur: « Ecclesiis » Cathedralibus, seu Superioribus, » quocumque nomine, ac titulo » praefecti, etiamsi Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales sint, » si munus consecrationis intra tres » menses non susceperint, ad fructuum perceptorum restitutionem » teneantur; et si intra totidem » menses postea id facere neglexerint, Ecclesiis ipso iure sint » privati. »

Cum itaque Episcopi nondum consecrati fructus Episcopatus percipiant, Dioecesis administrationem certe gerere possunt: ideoque necessarium non est, ut consecrati ad conceditam Dioecesim pergere debeant, eiusque administrationem suscipiant. Si itaque dubium aliquod in re intercedere posset, vel quod episcopus ante consecrationem Dioecesis administrationem ex iure constituto sumere non possit, vel quod in Piano Capite Episcopi intelligendi sint consecrati. At primum falsum probavimus; aliud nescimus quomodo defendi possit; etenim in eo dicitur 1. *qui ad illorum regimen et administrationem*

(1) Ut ex iis patet quae scribit Ferraris in loco supra citato, et n. 32, scilicet: « ante usurpationem non potest Episcopus exercere ea quae sunt ordinis, sed tantum ea quae sunt iurisdictionis - et apertius n. 36: - Iurisdictionem accipit Episcopus in confirmatione, etiam ante consecrationem; unde Episcopus confirmatus, licet nondum consecratus, potest excommunicare, suspendere, interdicere, visitare, corrigere, punire, synodum convocare, Beneficia conferre, Ecclesias minores coniungere, annectere, dividere, voti et iurisiurandi vincula solvere, quorundam peccatorum absolutionem sibi reservare, et huiusmodi etc. »

recipiunt Episcopos: regimen autem et administratio non exigunt Episcopi consecrationem; 2. dicitur *quovis modo provisos*: ergo sive per electionem, sive per confirmationem quin exinde includenda sit consecratio; 3. dicitur: *antequam ipsi exhibuerint literas Apostolicas de sua promotione*. At promotio non includit consecrationem, ut patet ex iis quae scribit Ferraris *loc. cit. n. 42*. « Provisi seu » pronunciati a Papa in Consistorio » appellantur promoti, etiamsi nondum fuerint consecrati. *Iniunctae* » 1 de Election. inter communes, » ibi: *Qui apud dictam S. Sedem* » *promoventur*. Et Concil. Triden. » Sess. 7, Cap. 9, ibi: Ad maiores ecclesias promoti, munus » consecrationis infra tempus a iure » statutum suscipiant. »

Cum itaque ex Piano Capite nullo pacto appareat, Episcopos consecratos esse debere, nullo pacto

(1) Berardi, *Commentaria in Ius Eccl. univers. Dissert. V, Cap. 3^o*; qui subdit: « Horum quatuor veluti genera demonstrantur. Primi generis sunt praelati » Regulares, seu Monasteriorum Superiores. Secundi generis sunt praepositi saeculares, seu Abbates, seu Decani nuncupati in collegiatis Ecclesiis certas iurisdictionis species exercentes sub Episcopo. Tertii generis sunt, qui in Dioecesi Episcopi consistunt, certum adsignatum territorium instar Dioecesis habentes, in quo in clerum et populum iurisdictionem ecclesiasticam etiam in foro externo » explicant. Postremi generis sunt, qui episcopalem iurisdictionem exercent in certo » territorio a Dioecesi cuiuscumque Episcopi separato, et singulari ac proprio nomine appellantur *Nullius Dioecesis*. Imo nec repugnat esse praelatos quosdam, » qui ad tertium aequae, ac quartum praelatorum genus referri possunt, propterea » quod et in Dioecesi Episcopi iurisdictionem exercent, et in territorio *nullius*, » habito scilicet respectu locorum, cum quandoque contingat, ut certa loca regimini » horum praelatorum subiecta sita sint in dioecesi Episcopi, alia extra dioecesim » cuiuscumque Episcopi constituta. Atque in his casibus obtinet, ut praelatus huius » generis in ea parte administrationis suae, quae sita est in Dioecesi Episcopi, » consideretur tanquam praelatus tertii generis, in altera parte, quae dicitur *Dioecesis nullius*, consideretur tanquam praelatus postremi generis, sive *nullius*. »

pariter apparet, suspensione esse illos eximendos qui Episcopum nondum consecratum ad regimen et administrationem Ecclesiae ei concredita recipiunt.

Quod postremo ex re constat. Etenim Episcopus nondum consecratus regimen et administrationem concredita Ecclesiae exercere potest, iis exceptis quae sunt ordinis episcopalis; ei ergo subditi obedientiam et subiectionem praestare tenentur, et praestant; si ergo praestent antequam literas Apostolicas exhibeat de sua promotione fidem facientes, legem transgrediuntur, et consequenter latam suspensionem incurrunt.

Atque haec relate ad Episcopos.

Praelati autem ii proprie appellantur, qui iurisdictionem quasi Episcopalem et in foro externo nacti fuerunt, quaecumque tandem fuerit nanciscendae iurisdictionis causa (1).

Hisce praemissis, videamus et quid eiusmodi suspensio comprehendat, et quinam eam incurrant, et quamnam ob culpam.

Et quantum ad hoc postremum attinet, culpa quae suspensione plectitur est recipere *Episcopos aliosve praelatos ad regimen et administrationem Ecclesiarum et Monasteriorum, quibus quovis modo a S. Sede provisi fuerant, antequam exhibuerint literas Apostolicas de sua promotione*.

Ergo 1. cum in poenalibus verba stricto sint sensu accipienda, non erunt recipientes eiusmodi excommunicati, si recipiant non episcopum, vel praelatum proprie dictum, sed eum, qui ex. gr. tamquam Dioecesis, Ecclesiae, Monasterii Visitator vel administrator mittatur, aut sese praesentet, antequam literas Apostolicas exhibeat.

2. Eiusmodi receptio sensu ecclesiastico accipienda est; consequenter non significat receptionem quamlibet, ex. gr. Episcopum vel praelatum hospitem acceptare, ei urbanitatis, amicitiae, et reverentiae officia exhibere, sed eos acceptare ut Episcopos et praelatos illius Ecclesiae, Dioecesis, Monasterii, eisque debitam obedientiam spondere et exhibere. Id nedum patet ex scopo a legislatore intento; nedum ex verbis *ad regimen et administrationem Ecclesiae vel Monasterii*, quibus officia episcopalia et praelatitia disignantur, sed etiam ex Bonifacii VIII lege, quam supra re-

tulimus, in qua aperte pronuntiantur suspensi *recipientes, vel obedientes eisdem*. Si qui ergo sint qui Episcopo vel praelato obedientiam neque spondeant neque exhibeant, quamvis eos debita reverentia prosequantur, lata suspensione immunes erunt. Cum enim proprie dictam obedientiam et subiectionem non exhibuerint, quae ut Episcopi et Praelati acceptantur, planum est Pontificia decreta ab iis servata fuisse, cum dici non possint recepisse Episcopos et Praelatos ad regimen et administrationem Ecclesiae vel Monasterii; quae receptio de more proprie et vere fit per exhibitionem obedientiae alicui tamquam proprio et legitimo Superiori.

Ut autem eiusmodi culpa existat, Episcopi et hi praelati debent esse *quovis modo apud eandem Sanctam Sedem provisi*, scilicet ut utamur Bonifacii VIII verbis, tales debent esse qui *apud dictam S. Sedem promoventur, aut confirmationis, consecrationis, vel benedictionis munus recipiunt ad commissas eis Ecclesias et Monasteria absque dictae Sedis literis huiusmodi, eorum promotionem, confirmationem, consecrationem, seu benedictionem continentibus accedere non praesument*.

Ex qua conditione infertur, quod si quis impostor accedat falsas literas exhibens, et Capitula atque Conventus, epistolarum falsitatem non advertentes, illum recipiant,

eique obedientiam praestent, hanc suspensionem effugiant. Hi enim nulla culpa maculantur, nullam inobedientiam pontificio decreto praestitere: poena qua de causa non tenentur.

Quid vero si Episcopus et Praelatus a S. Sede nullo pacto provisus fuerit; attamen ad Ecclesiam et Monasterium uti provisus sese conferat, et Canonicos atque Monachos decipiens, hi illi debitam praestent obedientiam antequam literas Apostolicas exhibeat? Nos suspensionem incurrere non dubitamus. Quamvis enim in lege dicatur quod Episcopi et Praelati sint a S. Sede provisus, tamen eorum qui illos recipiunt culpa in eo consistit quod eos admiserint antequam exhibuerint literas apostolicas de sua promotione testimonium legitimum continentes; recipientes igitur vere et proprie contra latum decretum peccarunt, ergo et suspensionem incurrerunt; finis insuper legis est ne ut Episcopus vel Praelatus recipiatur qui talis non est: at manente fine legis sub ipsius verbis legis comprehenso, stat ipsa lex, consequenter etiam poena legis transgressionem adnexa.

II. Suspensionem autem incurrunt *1. Capitula et Conventus* Ecclesiarum et Monasteriorum, qui Episcopis vel Praelatis utcumque a S. Sede provisus obedientiam praestent, antequam literas apostolicas exhibeant suae promotionis testes. Ergo canonici, et si omnes quibus

Capitulum constituitur, non alii qui de Capitulo non sunt, dummodo latam non infregerint legem; et Religiosi omnes, ex quibus Monasterium vel Conventus conflatur.

Qua tamen in re advertendum est, quod cum suspensio lata sit in Communitatem, eam etiam innocentes incurrunt, quamvis non ut censuram, quae sine peccato non incurritur, sed uti poenam. At audiamus S. Alphonsum *Lib. VII, n. 317*: « Quando suspensio fertur » in solam Communitatem, non » afficit singulas personas, quoad » munia particularia, sed tantum » quoad Officia vel Beneficia totius » Communitatis.... Quod si aliqui » exerceant functiones Communi- » tati tunc vetitas, dicunt.... eos » non incurrere irregularitatem, » quia prohibitio illa non est pro- » prie censura, sed potius inhabi- » litas particularium personarum ad » talia officia. Si vero suspensio » fertur in communitatem, et in » singulas ipsius personas, tunc non » afficit innocentes, sed tantum de- » linquentes; nemo enim potest » excommunicari aut suspendi pro » culpa aliena, ut communiter do- » cent.... et patet *ex Cap. 2... et » clarius ex Cap. de His quae fiunt » a maior. part. Cap.*, ubi dicitur: » *Cum peccata suos auctores te- » nere debeant, ne poena sit ulte- » rius protrahenda, quam deli- » ctum fuerit in excedente refer- » tum.* »

Atqui haec suspensio lata prorsus

est in Communitatem, et non in singulas personas, ut caput legenti patet; ergo eam etiam innocentes incurrunt. Sed *2.* Suspenduntur alii omnes qui ad Ecclesiarum et Monasteriorum regimen recipiunt episcopos aliosve praelatos, antequam etc. Hi vero non intelliguntur pertinere neque ad capitulum, neque ad Conventum. Sunt ergo alii Clerici, alique religiosi viri (suspensio enim fertur tantum in Ecclesiasticos) qui in Dioecesi vel Conventu degentes, ut subditi quamvis neque ad Capitulum, neque ad Conventum pertineant, Episcopo tamen vel praelato eiusmodi obedientiam de more spondent.

Attamen si aliquis Episcopus vel de gremio Capituli, vel ei extraneus eiusmodi culpa sese maculet, suspensione non ligaretur, quia dum de suspensione agitur non intelliguntur ligati Episcopi nisi de ipsis expressa mentio fiat. Quod ex communi Doctorum sententia patet, fundata in *Cap. Quia periculosum 4 De sententia excommunic. in 6*, quod ita legimus: « Quia periculosum est Episcopis et eorum » superioribus propter executionem » pontificalis officii, quod frequen- » ter incumbit, ut in aliquo casu » interdicti vel suspensionis incur- » rant sententiam ipso facto. Nos » deliberatione provida duximus » statuendum, ut Episcopi et alii » superiores praelati nullius con- » stitutionis occasione, sententiae » sive mandati praedictam incur-

» rant sententiam nullatenus ipso » iure. Nisi in ipsis de episcopis » expressa mentio habeatur. »

Neque quis subsumat, agi in relato capite de suspensione ab officio, et in Piano capite de suspensione a perceptione fructuum; etenim Episcopi a suspensione qualibet exempti iudicantur, nisi exprimantur, ut patet ex Glossa loc. cit. « Non » credebam olim quod constitutio » ista haberet locum in poenis » suspensionum a beneficio.... ta- » men hodie non dubito quod etiam » in suspensionibus a beneficio, » non solum ab officio, ingressu » Ecclesiae, vel similibus locum » habet haec constitutio. »

Non putamus tamen, Episcopos qui hanc suspensionem effugiunt, incurrere excommunicationem aut suspensionem latam in *Const. Romanus Pontifex*, cum casus ille a praesenti sit omnino diversus, ut supra notavimus, neque poenae extendi possunt de casu in casum, quamvis rationis identitas intercedat.

Demum notandum est, quod cum suspensio feratur in communitatem, relate ad Capitula et Conventus non habet rationem censurae aut poenae, sed merae privationis et inhabilitatis; ideoque si Capituli et Monasterii membra suspensionem violent, vel nullo pacto observent, irregularitatem non incurrunt, quamvis graviter peccent inobedientiae causa, ut patet ex S. Alphonsi testimonio supra re-